

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 3. Colliguntur motiva, Incarnationis & statuitur de
reliquis signis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

quæ pugnantiâ quatuor humorum, inter se temperatur, estq; principium patiendi, nisi aliunde impediatur. Formalis autem & proxima passibilitas, importat negationem illius impedimenti; quod impedimentum est, vel qualitas aliqua superaddita impeditiva doloris, vel specialis providentia, quæ ita pugnam illarum qualitarum continet, ne una excedat aliam, & excessu, dolorem, vel dispositionem ad mortem, causet.

SUPPONO 2. Vi illius motivi, decretam esse passibilitatem remotam Christo. Ratio: quia sine hac non potuisset esse verus homo, qui stat vero corpore humano; verum autem corpus humanum indiget tali combinatione. Non erat tamen necesse illi passibilitatem proximam decernere; quia sicut, sine passibilitate proxima, possunt stare vera corpora in beatis, sic pro illo instanti, poterat etiam stare verum corpus Christi, sine passibilitate proxima.

SUPPONO 3. Et potuisse, & decrevisse defacto passibilitatem conditionatam Corporis Christi, in ordine ad peccatum conditionatè prævisum: quod scilicet, si deberet venire tanquam redemptor curativus, esset habiturus passibilitatem; & si deberet venire, non nisi tanquam redemptor præservativus, deberet habere impassibilitatem. Ratio suppositi: quia ex una parte id non repugnat, ex alia parte talis modus determinandi passibilitatem, magis est proportionatus motivo, quod erat redemptor: sicut enim proportionatè redemptor destinabatur, vel curativus vel præservativus: sic etiam proportionatè destinaretur, in carne passibili proximè, vel impassibili. Et quamvis quidem prædestinatio sit perfectissimus actus divinæ providentiæ, perfectissimæ autem providentiæ actus est, & finem & media in particulari determinare; hoc tamen spectat, non ad providentiâ pro quocunq; signo decreti acceptam, sed quando accipitur providentia, completè quoad omnia signa, præcipuè autem, si ipse finis non determinet sibi unum medium. Et sicut quando Deus voluit primò Adamum, non voluit illum determinatè mortalem vel determinatè immortale, quamvis non potuerit existere, nisi cum aliqua istius contradictionis parte; item creando æterem, non voluit determinatè, ut haberet tenebras vel lucem, quamvis non possit existere sine alterutro; sic poterat & Christus decerni indeterminate quoad proximam passibilitatem, vel impassibilitatem, licet existere non potuerit nisi cum determinata istius contradictionis parte. Quod ulterius in eo fundatur, quia existentia semper involvit adæquatum esse, quia esse physicum; si adæquatum, non debet comparari ad aliqua signa, illorumq; varietati sese accommodare; hoc autem quod est intelligi, decerni, &c. cum sit intentionale, bene secundum signa concipi potest, etiam in Deo, si nihil obstat: præcipuè autem, quia sufficit rem quoad substan-

tiam decerni, licet quoad accidentia non fiat decretum pro illo signo; passibilitas autem proxima vel impassibilitas, sunt accidentia.

Punctum Difficultatis 3.

Colliguntur motiva, Incarnationis, & statuitur de reliquis Signis.

TRIA sunt motiva Incarnationis, proposita ab intellectu divino, voluntati divinæ; decreturæ Incarnationem, nempe Excellentia mysterii, dignitas Capitis & finis, bonitas Redemptoris, quibus propositis secuta est volitio divina, & decretum Incarnationis.

Quod attinet ad modum concurrendi illorum motivorum.

ASSERO 1. Unumquodq; ex illis motivis fuisse totale.

RATIO: quia unumquodq; erat sufficiens quoad substantiam Incarnationis. Hoc autem non est intelligendum sic, quasi sit idem futurus conceptibilitate actus, quamvis fieret ex uno motivo, hoc enim falsum est; sed quod ad habendum hunc in substantia actum, Volo Incarnationem, unumquodq; ex illis fuerit sufficiens.

ASSERO 2. Illa motiva per modum unius simul concurrissè, nec formassè diversas ratione volitiones, sed nonnisi unum etiam ratione decretum.

RATIO: Tum quia, quamvis, si inter se comparentur illa motiva, unum est prius alio: nam excellentia mysterii secundum se, prior est reliquis, & ratio finis antecedit redemptoris titulum; nihilominus id non obstat: conveniunt enim omnia in hoc, quod non sint alligata actuali peccato, respiciantq; substantiam Incarnationis; possuntque duo, quorum unum prius est ex modo concipiendi, & aliud posterius, movere nihilominus ad eundem ratione actum; sicut terminus universalis, qui est prior, cum termino restricto, qui est posterior, possunt in præmissis per modum unius, movere ad Conclusionem, quæ est unus re & ratione actus. Tum quia, si pro primo signo rationis ponatur nonnisi excellentia mysterii, consequenter & decretum de illius executione: quæro, vel venit propter nostram salutem ex vi illius decreti, vel non? Si venit: ergo pro illo priori, non reluxit sola excellentia, ut dicis, mysterii; Si non venit: non accommodas te doctrinæ Concilii pro omni signo decreti, cum te accommodare possis; siquidem pro illo signo, non intelligeretur venire propter nostram salutem. Tum quia Deo concedendus est modus agendi quam perfectissimus, perfectior autem est iste modus, ut unum fiat decretum ex triplici motivo, quod ipsum probatur, quia ex una parte, sicut non sunt multiplicanda entia sine necessitate, ita nec decreta per rationem distincta; nulla autem hujus necessitas. Deinde, quia in unum ratione actum colliguntur perfectiones,

nes, quæ essent dispersæ per tres ratione actus; denique, quia etiam in nobis extensio nescitur ad plura, itemque volitivæ, maiorem capacitatem adeoque perfectionem indicat: Ergo ex modo concipiendi perfectior erit actus in Deo, qui, in se unum ratione, colligit plures ratione actus.

DICES. Si per modum causarum totalium concurrant illa tria motiva, sequitur, casu quo non omnia concurrant, non posse poni substantiam Incarnationis; ad eum modum, quo, quia forma & materia concurrunt in suo genere ad substantiam compositi, non potest poni compositum sine illis: & tamen per nos potuisset poni substantia Incarnationis, sine titulo v.g. redemptoris.

RESPONDETUR, quoad entitatem, eadem foret Incarnatio non posito titulo redemptoris, licet non eadem foret, quoad esse finale. Sunt autem in hoc distinctæ, causa finalis & aliæ: quod causa finalis restrictam rationem entis importet, aliæ autem rationem entis quæ talem; hinc ulterius fit, ut mutata causa finali, vel motivo aliquo etiam totali, modo supersit aliud totale, maneat eadem entitas, sed non maneat, sub ratione formali tali. E contra autem, si non maneat eadem causa materialis, non manebit idem entitativè effectus; quia illæ causæ simpliciter ad entitatem attendunt, illamque causant dando se in partem; hinc si non sint eadem, non poterit esse simpliciter eadem entitas. Deinde dici potest, quod materia & forma sint causæ totales, sed in diverso genere: si in diverso genere, si vel unum desit, jam non erit idem causatum; motiva autem concurrunt in eodem genere causæ finalis: hinc, si sint plura motiva totalia, poterit adhuc sequi idem causatum re.

ADDO. Non posito absolutè peccato, non venisset Christus, titulo Redemptoris curativi absolutè, cum hoc tamen stat, ut possit retinere titulum Redemptoris curativi, sub conditione si cecidissent, absolutè autem, cum titulo Redemptoris præservativi.

INSTABIS. Ex pluribus motivis totalibus, non potest fieri idem effectus, quia, saltem naturaliter, plures causæ totales in eodem genere non possunt concurrere ad eundem effectum.

RESPONDETUR. Negando antecedens & probationi consequentiam; quia, quando concurrunt plures causæ totales in genere efficientis, alterutra superefflueret, & non esset necessaria, quia vi unius responderet idem effectus, qui intenditur, nempe existentia; concurrentibus autem pluribus totalibus motivis, unicuique respondet suus distinctus, quem intendit, effectus, nempe diversa formalitas; nam motivo quod est excellentia mysterii, respondet effectus, dignitas unionis: motivo Capitis, responderet superioritas cum vi influendi; si responderet

diversus effectus, seu formalitas effectus, hoc ipso non superfluit alia causa.

ASSERO 3. *Villorum motivorum, tantum decretam esse simpliciter unionem Persona divina, sed non unionem Persona VERBI.*

RATIO asserti. Id decretum est villorum motivorum, quod motiva importabant; sed non importabant Incarnationem VERBI, quia nihil de VERBO præsentabant; unde etiam Patres alia motiva assignabant Incarnationis, & alia Incarnationis VERBI; unde in posteriori signo id attingi debuit. *Hinc*

QUOAD 3. SIGNUM attinet.

ASSERO. *Propositas esse à divino intellectu rationes per modum convenientiarum, pro Incarnatione potius VERBI, quam aliis Persona; & ut tria illa motiva, cum iis, verificarentur de Incarnatione potius VERBI.*

RATIO: quia decreta est Incarnatio VERBI: Ergo debuerunt præcessisse motiva Incarnationis VERBI; hinc illis specialibus motivis propositis, mota est voluntas divina ad decernendam Incarnationem Persona VERBI.

QUOAD 4. SIGNUM attinet.

ASSERO 1. *Proposuisse divinum intellectum dandam esse intuitu Christi, gratiam, angelis & hominibus, cum qua operari gratiose possent: cui propositioni divini intellectus assensit voluntas, faciendo decretum de gratia danda ex meritis Christi, consequenter de constituendo uno capite reliquorum.*

ASSERO 2. *Vidisse Deum per scientiam conditionalium, si darentur gratia tam Angelis quam hominibus, idque ex meritis Christi, nihilominus, si in certa tentatione ponerentur, hos vincendos, & alios non vincendos fuisse: cui divinæ cognitioni respondit proportionata volitio, permittendæ illius tentationis, & dandæ gratiæ præservativæ efficacis, his angelis; non dandæ illis, nec dandæ Adamo.*

QUOAD 5. SIGNUM attinet.

ASSERO 1. *Vidisse Deum per scientiam visionis, peccatum pro statu absoluto, tam angelorum quam hominum.*

ASSERO 2. *In eodem signo obtulisse sese Christum ad redemptionem generis humani curativam, non autem angelorum; eamque oblationem, præsentatam voluntati divinæ, principiâsse acceptionem illius oblationis.*

ASSERO 3. *In eodem signo rationis, præsentatas à divino intellectui rationes, pro passibilitate potius Christi; attentisq; iis, respondit decretum de passibilitate, quod non tam substantiam Incarnationis decernebat, sed solum objectum habebat, negationem qualitatibus impeditivæ, ne pateretur.*

Ex his jam præactis.

DICENDUM est. Probabile esse, quod Incarnatio Christi decreta sit, ante prævisum absolutè peccatum.

* k 4

RATIO

RATIO est, quia motiva, quibus mota est divina voluntas ad id decernendum, independentia sunt ab actuali peccato, licet ultimum dependeat à conditionatè prævisio peccato: quod totum constat ex dictis de signis rationis: colligiturque ulterius, Christum venturum fuisse, quamvis Adam non peccasset, idque vi præsentis decreti: quia motiva Christi non erant alligata ad prævisionem actualis peccati, ut vidimus supra.

DIFFICULTAS II.

Proponuntur principales Responsiones.

REstant hic insuper examinandæ variorum responsiones, quibus salvant quomodo Christus sit finis & caput creaturarum, & nihilominus non sit decretus ante præscientiam absolutam peccati, quæ sit per scientiam visionis. *Ad quod punctum*

RESPONDET I. Valentia disp. 5. q. 1. punct. 7. & docet Christum in genere cujusdam causæ finalis, esse primum quiddam inter omnia Dei opera: quatenus scilicet omnia censi debent à Deo facta, ad hunc Deum hominem gloriæ & honore decorandum, ob meritum ipsius passionis. Ad quod firmandum citat loca S. Pauli, & locum Ruperti supra allatum. Rursus, ideò esse præordinatam ante omnia incarnationem, quia ipsa est præcipuum & maximum opus Dei, quod omnibus aliis dignitate anteivit: sicut Joannes Baptista, dicit Christum ante se factum; quem locum explicant Chrysostomus & Augustinus, quia scilicet, erat præstantior Joanne. Denique tertiam affert solutionem, respondens ad quartum argumentum. Verum est, inquit, Christum, quâdam consideratione & modo, fuisse prædestinatum prius quàm præsciretur peccatum ullum; scilicet ut auctorem, sive causam moralem omnis gratiæ, etiam ejus quæ data est initio Adæ, & angelis ipsis; cui gratiæ, opponuntur privativè quâdam ratione, peccata, & ideo sunt quiddam posterius, sicut privatio est posterior quàm habitus. Et post pauca subdit: Aliâ quâdam consideratione, vicissim quoque fuit illa præscientia peccati prior, quàm Christi prædestinatio; scilicet ut peccatum est quædam dispositio, seu quoddam præsuppositum ad adventum Christi, tanquam morbus videlicet, qui præsupponitur ad medicinam.

CONTRA I. Quia id, quod habet rationem causæ finalis, semper prius est intentione, quàm ea, quæ ordinantur ad illum finem; sed Christus est finis præmiandus: Ergo hic finis, illis, quæ ordinabantur ad illum præmiandum, hoc est creaturis, prior fuit. An autem sub alia consideratione posterior fuerit: de hoc non est controversia in præsentis; videturque hæc illius responsio cum nostra doctrina simpliciter coincidere: quia etiam per nos Christus quâ ven-

turus in carne passibili, posterior est seipso venturo simpliciter, & tamen hoc non obstante, ante prævisum peccatum absolute decreta est incarnationis.

CONTRA 2. Quia pro illo priori, pro quo admittit Valentia, Christum priorem esse in genere causæ finalis, vel jam decreta erat illius Incarnatio, vel non? Si non decreta: Ergo ante decretum Dei, positio Incarnationis prævideri potuit; quod dici non potest, quia causa necessaria illius positionis, est decretum, quod non intelligitur adhuc esse formatum; si autem jam decreta erat: Ergo immerito secundum decretum comminiscitur Valentia: Ergo ulterius, ex vi illius prioris decreti, potuisset venire Christus, Adamo non peccante.

CONTRA 3. Quia, quod dicit, Christum esse priorem non nisi quoad dignitatem, non solvit difficultatem: quia nec loca Scripturæ id volunt, nec loca Patrum quos citavi, id sonant; & si nihil obstat, debet id intelligi & de dignitate & de causalitate finali, ut ita magis dignificetur Christus.

RESPONDET 2. Amicus disp. 7. Sect. 2. num. 75. citatque pro se Molinam Ferrar. quam responsionem ut explicet.

SUPPONIT I. quod prius ratione, quàm Deus quicquam efficaciter ab æterno decreverit, præviderit, non solum scientiâ simpliciter intelligentiæ, infinitos mundos, quos condere poterat, inter quos prævidit hunc quem defacto condidit; sed etiam per scientiam conditionalium prævidit, quid essent pro sua libertate acturæ creaturæ: inter quas prævidit Adamum, sub iis circumstantiis, sub quibus defacto positus fuit, peccaturum.

SUPPONIT 2. Præcognovisse Deum, quid facturus esset, si permissio peccato in Adam, unigenitus illius in remedium ejusdem incarnaretur.

SUPPONIT 3. Quod, his positis, in posteriori signo rationis, efficaciter decrevit hunc mundum condere, sub his circumstantiis, sub quibus illum præviderat scientiâ conditionatâ; in quo signo, voluit hæc omnia, per modum unius adæquati & totalis objecti, cum mutua dependentia, & connexione inter se: Christum scilicet, ut finem, causam meritoriam & exemplarem, priorem Adamo cæterisque creaturis: Adamum vero, cum virtuali prævisione peccati absolute futuri, in genere causæ materialis: dependentem à quo prædestinatus est Christus, Finis & Caput ipsius, cæterorumque prædestinatorum.

His præsuppositis

In hoc stat responsio Amici: Christum esse finem creaturarum, & simul non esse decretum ante prævisionem peccati: quia scilicet voluit Deus Christum, ut exaltandum & glorificandum mediâ redemptione, adeoque voluit Adamum, ut medium ad Christi glorificationem: è con-